

59305

ACADEMIA ROMÂNĂ
DISCURSURI DE RECEPTIUNE
LXIV

DESPRE IACOB NEGRUZZI ȘI
DESPRE INTRAREA MUZICEI
LA ACADEMIA ROMÂNĂ

DISCURS ROSTIT LA 22 MAI 1933
IN ȘEDINȚA SOLEMNĂ SUB PREȘEDINȚIA
DE ONOARE A M. S. REGELUI

DE

GEORGE ENESCU

CU RĂSPUNSUL D-LUI

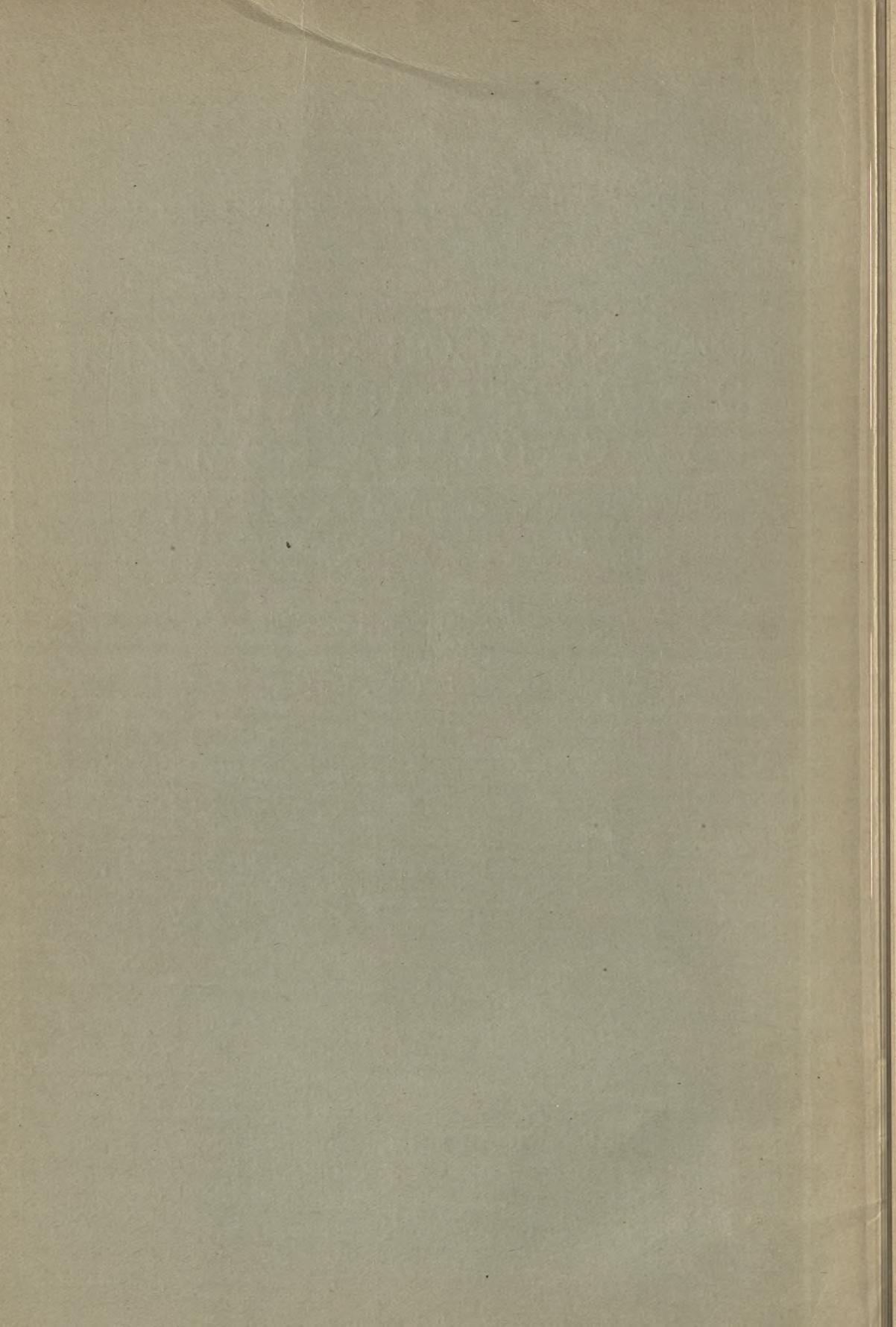
G. Ț I Ț E I C A

MONITORUL OFICIAL ȘI IMPRIMERIILE STATULUI
IMPRIMERIA NAȚIONALĂ
BUCUREȘTI

1933

ACADEMIA ROMÂNĂ
DISCURSURI DE RECEPȚIUNE
LXIV

DESPRE IACOB NEGRUZZI ȘI
DESPRE INTRAREA MUZICEI
LA ACADEMIA ROMÂNĂ

DISCURS ROSTIT LA 22 MAI 1933
IN ȘEDINȚA SOLEMNĂ SUB PREȘEDINȚIA
DE ONOARE A M. S. REGELUI

DE

GEORGE ENESCU

CU RĂSPUNSUL D-LUI

G. ȚIȚEICA

ST-934-35
Aon.

49703

MONITORUL OFICIAL ȘI IMPRIMERIILE STATULUI
IMPRIMERIA NAȚIONALĂ
BUCUREȘTI

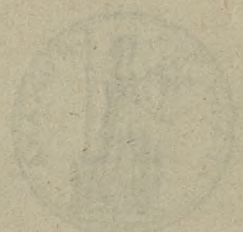
1933

D

DESPRE JACOB-NICOLAZI SI
DESPRE INTARIA MICEI
LA ACADEMIA ROMANA

DESPRE JACOB-NICOLAZI SI
DESPRE INTARIA MICEI
LA ACADEMIA ROMANA

DESPRE JACOB-NICOLAZI SI
DESPRE INTARIA MICEI
LA ACADEMIA ROMANA

M. S. REGELE, luând loc la masa prezidențială, e salutat de d-l Prof. L. MRAZEC, Președintele Academiei, cu următoarele cuvinte:

Sire,

Academia Română e fericită de a saluta din nou pe Augustul ei Protector și Președintele ei de onoare, care a venit să iea parte și în acest an la lucrările ei din sesiunea generală.

Ea este profund recunoscătoare pentru onoarea ce-i face Maiestatea Voastră de a prezida ședința de astăzi, care are o însemnătate cu totul deosebită.

Alegerea ca membru activ a colegului Gheorghe Enescu, pe care de altfel Academia Română îl numără deja de 16 ani printre membrii săi de onoare, este un omagiu pe care ea a vrut să-l aducă Geniului românesc manifestat într'un mod așa de strălucit în persoana noului ales.

Ea deschide larg porțile acestui locaș, rezervat până acum numai cultului Literelor, Istoriei și Științelor exacte, primind în ședința solemnă de astăzi pe solul Artelor, căruia Euterpe i-a încununat de mult fruntea cu lauri.

Cu atât mai mare este recunoștința Academiei cu cât prezența Maiestății Voastre la ședința de astăzi, dă acestei festivități caracterul unei solemnități potrivite actului important al intrării Artelor în Academie, consacrat prin primirea compozitorului genial ce le reprezintă.

Sire,

Sub scutul ocrotitor al Regilor României, avântul Științelor și Artelor a atins în puține decenii un nivel ce pune țara în rând cu țările cu un trecut cultural mai vechiu. Acest fapt

este o mărturie prețioasă a însușirilor alese și a puterii de civilizație crescânde a neamului românesc.

Văzând în Maiestatea Voastră, iubitor al culturii românești, inițiatorul și ocrotitorul unei perioade noi de dezvoltare culturală, Academia Română roagă pe Maiestatea Voastră să acorde sprijinul său puternic și de susținere acestei propășiri culturale a țării, care este prea adeseori amenințată de vicisitudinile vremurilor grele de astăzi.

Cu dorința ca urmașii noștri în acest for înalt al culturii neamului să aibe fericirea de a avea onoarea să fie prezidați mulți ani de Maiestatea Voastră, Academia Română vă exprimă, Sire, devotamentul său profund.

M. S. REGELE a binevoit a răspunde următoarele:

Domnilor Colegi,
Domnule Președinte,

Mulțumindu-vă din adâncul sufletului pentru frumoasele cuvinte ce ați rostit la adresa Mea, în numele acestei selecte adunări, sunt fericit de a putea exprima din nou nemărginita Mea bucurie de a Mă găsi în mijlocul d-voastră.

Ultima dată când am avut plăcerea de a asista la ședința Academiei Române, Mi-am exprimat voința de a lucra din răputeri pentru propășirea și ridicarea culturii noastre românești. În același timp exprimam teama, că vremurile grele prin care trece toată omenirea în momentele de față, ar fi o piedică pentru această propășire.

Sunt fericit de a constata că, cu toate greutățile pe care le întâmpinăm în viața de fiecare zi, a fost cu puțință ca anul acesta să dea semnalul unui nou avânt de regenerare a culturii noastre, regenerare pe care Eu o salut cu cea mai deosebită bucurie și în fruntea căreia sunt hotărât să mă pun cu toată energia și cu toată dragostea.

Recepția unui nou coleg în sânul Academiei, recepție pe care o sărbătorim astăzi, cred că este un semn deosebit în istoria noastră culturală.

Cum spuneți, d-le Președinte, până acum Academia s'a mărginit de a primi în sânul ei istorici, literați cum și pe cei cari se ocupă cu științele pozitive, astăzi a deschis porțile unei noi ramuri de activitate intelectuală. Această nouă ramură de activitate intelectuală este însă strâns legată de ramurile de care s'a ocupat Academia până astăzi, pentru că atunci când vorbim de poezia românească, este o adâncă greșeală ca să uităm că

face parte integrantă din această poezie și cultul muzicii, la poporul românesc.

Primind astăzi pe colegul George Enescu, nu aducem numai un prinos de recunoștință talentului, artei și muncii pe care a depus-o atâția ani de zile pentru ridicarea patriei sale, ci îl aducem și atâtor mii de anonimi ai poporului nostru, cari au știut în timp de zbucium, de greutate și bucurii, să dea sufletele lor prin cântecetele noastre atât de frumoase, și care împodobesc așa de frumos cununa de lauri a culturii românești. (Aplauze).

Profit de această ocaziune pentru a asigura Academia Română că sunt hotărât de a fi un demn urmaș al Regilor Carol I și Ferdinand I, și că această selectă adunare va putea oricând să conteze pe neclintita Mea solitudine și sprijinul Meu cel mai necondiționat. (Aplauze).

CUVÂNTAREA D-LUI G. ENESCU :

Sire,

Domnilor Colegi,

O personalitate din cele mai semnificative pentru literatura românească, în istoria căreia se profilează cu o deosebită nobleță, Iacob Negruzzi, a dispărut pentru totdeauna dintre noi.

În timpurile hotărâtoare prin care țara noastră trecea sunt aproape trei sferturi de veac, când talente literare izolate cu greu s'afirmau în mijlocul unui haos de scrieri cu stil și ortografii bizare, Iacob Negruzzi, împreună cu Maiorescu, Carp, Pogor și Th. Rosetti, a visat și realizat înființarea unui cămin al cugetării, *Junimea*, unde lucrări de valoare-și găseau consacarea, iar cele de-o valoare relativă erau trecute prin focul unei critici aspre dar totdeauna drepte, lucrările slabe fiind definitiv eliminate sau public ridiculizate.

Aceasta a avut ca rezultat o regenerare a literaturii și'n deosebi a limbii noastre, care a ieșit de aci simplificată, limpezită, instrument mlădios în mâna scriitorului.

În revista *Junimei* « Convorbiri literare » s'au dat lupte crâncene'n contra a tot ce era mediocru, pretențios și absurd; din « Convorbirile literare » atâți tineri și-au luat avântul spre glorie. Iar cel ce-a dus în spinare toate greutatele organizațiunii *Junimei* timp de trei decenii, a fost Iacob Negruzzi, cumulând sarcinile de director, de redactor și de secretar al Convorbirilor, scriind însuș corespondența, alergând după abonamente, având a 'nvinge indiferența publicului și a evita piedecile 'ntinse de adversarii *Junimei* pe cari satirele acesteia 'i biciuise dureros. Cu câtă dragoste a servit cauza ce-a 'mbrățișat, cu ce entuziasm și 'ncredere 'n viitor! Dar și ce bucurie trebuia să-i umple inima când acum, la bătrânețe, privia 'ndărăt spre calea parcursă de literatura noastră al cărei cel mai vigilent îndrumător a fost el!

Părăsind lumea acesta, Iacob Negruzzi, poet, satirist, autorul delicioselor *copii de pe natură*, luptător aprig cu suflet neprihănit, a dus cu sine recompensa supremă al acelor ce pentru binele obștesc au muncit cu trageră de inimă și răbdare: viziunea sfortărilor sale 'ncoronate cu succes și ale multiplelor roade cu care s'a 'mbogățit patria de pe urmele străduințelor sale.

Alături de toți acei cari știu ce-a 'nsemnat Iacob Negruzzi pentru cultura noastră, vin cu adâncă emoțiune s'aduc prinosul meu de venerațiune pentru om și de nețărmurită recunoștință și admirațiune pentru scriitorul care și-a 'nchinat viața operii de 'nfrumusețare și înnobilare a scumpei noastre limbi.

Fie-i memoria pe veci binecuvântată!

Acel cărui graiul românesc îi datorește atât de mult, are astăzi aci de urmaș pe cel mai umil slujitor al muzicii, al unui grai izvorât din inimă și menit s'aducă dragoste și 'nfrățire printre cei pe cari îi despart credinți și obiceiuri deosebite. Muzica este un grai în care s'oglesc, fără posibilitate de prefăcătorie, însușirile psihice ale omului, ale popoarelor.

Prin ea sufletul blajin și visător al Românului a devenit cunoscut lumii, făcând pe străini să exclameze: « Un popor care cântă doina atât de duios, trebuie să fie nobil și bun la inimă! ».

Încă din cea mai îndepărtată antichitate poezia și muzica, cuvântul și tonul, au mers mână 'n mână, adesea contopindu-se, completându-se.

Cuvântul aruncă lumină vie asupra sentimentelor, descriindu-le, precizându-le 'n chip plastic. Grație cuvântului gândirea se poate formula. Muzica, revărsându-se 'n adâncimile sufletului, pătrunde, misterioasă, în cele mai tăcute taine ale simțirii. Din îmbinarea cuvântului și-a muzicii s'au născut și se vor naște opere divine, nemuritoare. Astăzi, pentru întâia dată, Academia Română, sanctuar al cuvântului, își deschide porțile spre a primi muzica sub cupola sa.

Este o zi de-o 'nsemnătate deosebită. Este o zi de dulce bucurie, când în templul cugetării și al înțelepciunii, solemn pășește Euterpa, muza mândră și binefăcătoare!

RĂSPUNSUL D-LUI SECRETAR GENERAL G. ȚIȚEICA :

Sire,

Domnilor Colegi,

Onorat Auditor,

În Regulamentul nostru scrie, că un membru al Academiei nou ales e dator, ca până în sesiunea următoare, să-și pregătească discursul de recepție și să-l trimeată cu trei luni înainte de începerea sesiunii spre a i se fixa răspunsul.

Anul acesta, la 15 Februarie, adică exact cu trei luni înainte de a se începe sesiunea actuală, Academia a primit, tocmai dela New-York, discursul de recepție al noului nostru coleg activ, d-l G. Enescu.

A fost pentru noi o mare emoție și o deosebită surprindere. Din motive pe care nu le cunoaștem și pe care, în niciun caz, nu vrem să le cercetăm, se cam pierduse această frumoasă și înaltă datorie a membrilor Academiei, de a-și ține fiecare discursul de recepție. Nu ne așteptam ca tocmai dintr'o specialitate, unde fantezia și libertatea de acțiune le socoteam puțin încurajatoare pentru astfel de obligațiuni, să ne vină cea mai frumoasă pildă de îndeplinire strictă, exactă și conștiincioasă a datoriei. Să mulțumim cu recunoștință d-lui Enescu, pentru că și-a înțeles rolul înalt de membru activ al Academiei.

Acum, când ne găsim în fața faptului împlinit, explicația lui e ușoară. Nu se poate concepe muzică fără exactitate și precizie și în ton și în măsură. Iar adevăratul om superior extinde bunele deprinderi ale specialității sale și în alte ocupații serioase ale vieții.

Oricum ar fi, sarcina mea, de a răspunde cuvântării de recepție a d-lui coleg G. Enescu, nu e deloc ușoară și simt că pășesc pe un teren pe care nu sunt deplin sigur. Totuși, cu ajutorul bunăvoinții D-Voastre, voi încerca să-mi aduc la îndeplinire această frumoasă dar grea însărcinare.

Stimate Coleg,

Predecesorul d-tale în Academia Română, regretatul nostru coleg *Iacob Negruzzi*, a fost favorizat de soartă. În viața sa lungă și plină el a ocupat un loc de frunte în mișcarea noastră literară din a doua jumătate a veacului al XIX-lea.

Numele său va rămâne nedespărțit legat de revista « Convorbiri literare », unde, dela început, a fost multă vreme cârmaci prevăzător și priceput, de cel mai mare folos și pentru revistă și pentru scriitori și pentru literatură, — precum și de Academia Română, în care a avut rol activ ca Vicepreședinte, Președinte și Secretar General.

Chiar dincolo de capătul vieții, soarta binevoitoare a rămas darnică cu el, hărăzindu-i pe cel mai strălucit urmaș pe care și l-ar fi putut închipui vreodată.

Alegerea d-tale, stimate coleg, ca membru activ în secția literară, în locul pe care l-a ocupat, cu cinste și cu demnitate, *Iacob Negruzzi*, are pentru noi o deosebită semnificare. Academia își lărgeste prin această alegere, cadrul activității sale luminoase, restrâns până acum la literatură (completată cu filosofia), la istorie (completată cu științele juridice și sociale) și la științele teoretice și aplicate.

Arta capătă prin d-ta, stimate coleg, drept de cetățenie în cetatea culturii românești. De altfel se poate susține, cu drept cuvânt, că arta stă bine, în Academie, nu numai alături de literatură, a cărei vecinătate e firească, căci poezii sunt cântăreți ai neamului, iar scriitorii fac să vibreze toată gama simțirii omenești; — și alături de istorie, căci și ea e patronată de o muză ca și artele; dar chiar apropierea artei de știință nu e prea turburătoare.

La urma urmei, se mărginește oare arta la lumea tainică a simțirii, iar știința numai la cercetarea pe cale strict logică a naturii ?

Cine-și închipuește că știința cea mai abstractă, matematica, și-a tras în câmpul rece al logicii pure o graniță severă, peste care să nu poată trece, nici măcar prin contrabandă, o umbră de sentiment, se înșală amarnic.

Logica își are, fără îndoială, rolul ei de căpetenie în știință, dar fără o vibrație a simțirii, fără un fior adânc, nu se poate face știință, cum nu se poate face artă. Cine n'a simțit frumusețea plină de farmec a unei construcții științifice în structura ei impunătoare nu știe ce e, în esența ei, știința.

De asemenea, nu e operă de artă în care cunoscătorul să nu deslușească un fir logic, pe care se înșiră, ca niște mărgele de mare preț, frumusețile și podoabele artei.

Astfel, în Academia noastră, toate disciplinele culturii omenești se apropie, se îmbină și se completează și formează un tot cu adevărat armonios, o adevărată armonie superioară a culturii.

În fapt armonia e și mai largă, ea cuprinde toate faptele, toate manifestările grupărilor omenești. De aceea, în timpul din urmă, istoricii pun pe același plan istoria politică și istoria culturii. Adesea ei caută înțelegerea trecutului, deslușirea înălțării și decăderii popoarelor, în felul cum se înfățișează cultura sub toate aspectele ei.

Mai ales în artă — în arhitectură, în sculptură, în pictură și în muzică —, unde sinceritatea e caracteristică, unde simțirea fină a artistului e mai aproape de instinctul general al mulțimii, mai aproape de izvoarele firești ale năzuințelor comune, se pot citi toate însușirile, toate aspirațiile și toate frământările unui popor dintr'o anumită epocă.

* * *

Epoca în care s'au revărsat, stimate coleg, fântânile bogate ale darului dumnezeesc cu care ai fost înzestrat, a fost, fără îndoială, o epocă de echilibrare și de închegare sufletească a Neamului nostru.

Se terminase cu bine Războiul pentru Independență și se proclamase, abia de trei luni, Regatul României, așezându-se coroana de oțel pe fruntea celui dintâiu Rege, când, la 7 August

1881, ai văzut lumina zilei în cătunul Liveni-Vârnăv din comuna Cordăreni, județul Dorohoi.

Toate împrejurările, stimate coleg, ți-au fost favorabile. Te-ai născut într'o atmosferă românească simplă și curată, în mijlocul unei naturi plăcute, dintr'o familie de oameni harnici și iubitori de muzică.

Tatăl d-tale era bun violonist și avea și glas frumos, ca și bunicul d-tale — preotul Gheorghe Enescu dela biserica din Zvoriștea, unde venia lumea de departe să-i asculte slujba religioasă minunată și tot așa era și străbunicul d-tale, cântăreț de strană tot la biserica din Zvoriștea. Și cam la fel era și în familia mamei d-tale.

Inclinarea d-tale timpurie spre muzică își are astfel explicare naturală: e o moștenire de preț trecută din tată în fiu. Dar, mai de preț a fost altceva. Spre fericirea d-tale, spre fericirea neamului nostru, ai avut norocul ca părinții d-tale, cu o pătrundere care merită și admirație și recunoștință, să-și dea seama, chiar din frageda d-tale copilărie, că nu era vorba de unul din acele talente obișnuite și deseori trecătoare, ci de un dar extraordinar care cerea multă grijă și merita mari jertfe pentru dezvoltarea și desăvârșirea lui.

De aceea, din capul locului, de când s'au arătat primele licăriri ale geniului d-tale artistic, ți s'au dat, cu toată dragostea, și privegherea necesară și cele dintâi pregătiri.

Părintele Hodoroabă, care ți-a închinat o broșură scrisă cu multă inimă, povestește că tatăl d-tale a adus de mai multe ori, pentru d-ta, la țară, pe vestitul lăutar Nae Chioru din Dorohoi. Era cel mai firesc și mai cuminte lucru. Lăutarii țigani au jucat în viața poporului nostru un rol deosebit. Ei au fost păstrători și transmițători de comori artistice și unii din ei au avut un adevărat geniu muzical.

Colegul nostru, Octavian Goga, a cântat în versuri admirabile pe unul din acești barzi populari, care știa

Cum se cântă în sat la noi
Când se tângue ciobanul
După turma lui de oi,

pe Nicolae Lae Chioru,

Cântăreț din patru strune,

frate bun, în talent muzical, cu Nicolae Chioru din Dorohoi. Dar, de sigur, nu aceasta putea fi întreaga d-tale pregătire muzicală.

Cea dintâi pregătire temeinică ți s'a dat la Viena de către Hellmesberger dela vârsta de 7 ani și până la vârsta de 11 ani, iar desăvârșirea artistică, sub toate raporturile, ți-ai făcut-o la Paris cu Marsick, Gédalge, Massenet și Gabriel Fauré. Nu împliniseși încă 17 ani când, în primăvara anului 1898, ți s'a cântat pentru întâia oară *Poema Română* la Paris sub conducerea lui Colonne.

Aici am să fac un popas, pentru ca să-mi completez povestirea din două puncte de vedere deosebite.

* * *

În rândul întâi vreau să notez un fapt important. Fiecare vacanță aveai obiceiul s'o petreci acasă la părinți, unde făceai nu numai studii de muzică și de cultură generală, dar mai ales plimbări pe dealuri și pe văi. Sufletul d-tale a rămas prietin bun cu pământul strămoșesc, a păstrat legătură strânsă cu natura în mijlocul căreia te-ai născut și în care au trăit, cu bucurii și cu necazuri, părinții d-tale, bunicii, străbunicii și tot neamul din care faci parte. Laturea aceasta a vieții d-tale a avut, de sigur, mare înrâurire asupra structurii d-tale sufletești.

Vreau să arăt acum, în al doilea rând, cum se încadrează *Poema Română*, într'o întreagă mișcare de închiegare a culturii noastre naționale.

În anul 1890 apare în « Convorbiri literare » vestita poezie a lui *Coșbuc, Nunta Zamfirii*. Par'că întreg poporul românesc de pretutindeni era chemat

Din fundul lumii, mai din sus
Și din Zorit și din Apus

la o horă măiastră, adevărată Horă a Unirii.

Dela un capăt al Țării la celălalt a trecut un fior de simțire nouă, curată și prevestitoare de fapte mari. *Nunta Zamfirii* în simplitatea ei, în nevinovăția ei feciorelnică a fost un început de vremuri noi.

În anul 1891 se întemeiază în București din inițiativa unui mănunchiu de studenți, printre care la loc de frunte se găsea

colegul nostru *Simeon Mehedinți*, *Liga pentru unitatea culturală a tuturor Românilor*. Un vânt de unire sufletească suflă din ce în ce mai tare peste toate țările locuite de Români.

Procesul Memorandului, început în anul 1892 în contra frunțașilor intelectuali români din Ardeal, nu numai că nu oprește mișcarea, ci din contra îi sporește ritmul.

În anul 1893 apare volumul « *Balade și idile* », în care sunt strânse împreună poeziile lui *Coșbuc*, plămădite între 1883 și 1890, iar în anul 1899 volumul « *Fire de tort* ».

Această scurtă enumerare, în care fiecare an și fiecare nume însemnează o dată memorabilă în dezvoltarea contemporană a sufletului românesc, n'ar fi deplină dacă nu i-aș adăoga două evenimente de cea mai mare însemnătate. Întâiu, apariția revistei « *Sămănătorul* » în anul 1900, la început sub conducerea lui *Vlahuță* și *Coșbuc*, iar dela 1903 sub direcția mai energică și mai accentuat naționalistă a d-lui *Nicolae Iorga*. Apoi apariția, în anul 1906, cu un răsunet deosebit în literatura noastră, a poeziilor colegului nostru d-l *Octavian Goga*.

E epoca de apropiere, pe planul literar, a tuturor claselor sociale și în care s'a manifestat o seamă de scriitori plini de avânt național. E epoca de înfrățire a tuturor Românilor, epoca de pregătire sub toate raporturile a vremilor ce aveau să vie. Într'un sfert de veac s'a desăvârșit, prin cultură, consolidarea Națiunii noastre.

* * *

După acest ocol necesar pot reveni acum la *Poema Română*. Eram la Paris când s'a cântat întâia oară la concertele Colonne. Ca mai la toate concertele ocupasem cel mai bun loc dela galerie, drept la mijloc, în față. De acolo de sus ascultasem pe violoniștii *Sarasate* și *Ysaye*, pe pianiștii *Raul Pugno* și *Diémer*. De acolo asistasem la conducerea concertelor simfonice nu numai de *Colonne*, dar și de alți conducători vestiți: *Richard Strauss*, *Felix Mottl* și *Hans Richter*. De acolo admirasem simfoniile lui *Beethoven*, *Damnația* lui *Faust* de *Berlioz* și câte alte lucrări simfonice minunate. Și iată că tot de acolo aveam fericirea să ascult o bucată simfonică compusă de un Român. Vă închipuiți cu ce evlavie am ascultat-o.

Cine nu cunoaște astăzi Poema Română? Ea are ca temă să te facă să simți ce este o zi de sărbătoare la țară. În realitate Poema Română are un înțeles mai adânc. Ea este o integrare și o armonie de sentimente specific românești, dela cele mai simple și elementare, până la cele mai înalte și rafinate.

Lucrarea D-tale, Stimate Coleg, are un plan logic, care se desfășură admirabil.

Poema are mai întâiu o introducere. E, cum s'ar zice în pictură, fondul tabloului sau și mai bine, arătarea atmosferei în care se va desfășura serbarea.

E o seară de vară în ajunul unei sărbători. Sună clopotele la biserică și s'aud preoții cântând. Se întunecă. Ciobanii în depărtare cântă doina. Deodată s'aud tunete. Incepe furtuna, se deslănțue și apoi încetul cu încetul se potolește. Se face ziuă. Cântă cocoșii. S'aud iar clopotele la biserică.

Aceasta e partea poetică a Poemei, în care ai redat tot ce aveai mai cald în suflet de prin locurile pe unde ai copilărit.

Acum începe serbarea. Ai avut intuiția admirabilă să începi cu o melodie ritmică a unui cântec extrem de popular. Ai reușit să scoți din ea o adevărată perlă muzicală. Această melodie ultra populară revine, ca un leit motiv, sub diferite înfățișări, în toate bucățile următoare. Treci apoi dela ea la o splendidă horă boierească, așa cum o descrie *Coșbuc* în *Nunta Zamfirii*:

Trei pași la stânga linișor
 Și alți trei pași la dreapta lor;
 Se prind de mâni și se desprind,
 S'adună cerc și iar se 'ntind
 Și bat pământul tropotind
 În tact ușor.

apoi la o chindie cu tactul mai viu și mai sprinten. În urmă toate se 'mbină și se 'mpletesc într'o minunată orchestrație, ca o adevărată înfrățire a tuturor claselor sociale, spre a se topi toate împreună într'un strălucitor imn regal, în care se cuprind, sub formă impunătoare, sentimente de venerație, sentimente de încredere și sentimente de mândrie națională.

Poema Română redă, sub formă muzicală mai caldă și mai adânc atingătoare, aceleași aspirații de înfrățire națională pe

care le-a dat literatura în epoca dinainte de războiul mondial.

* * *

Din anul 1898 și până astăzi, stimate Coleg, desfășurarea geniului D-tale artistic s'a făcut într'o continuă și triumfală ascendență.

La ceea ce natura ți-a dat cu dărnicie, la ceea ce studiile cu maestrul pricepuți dela Viena și dela Paris au reușit să desăvârșească, se mai adăogau două elemente, care au fost esențiale în desvoltarea D-tale.

A fost în linia întâiu, firește, dragostea nemărginită a părinților față de fiul excepțional care pornise bine pe drumul falnic al succeselor.

A fost pe aceeaș linie un sprijin înalt, o rază de lumină venită de sus, care ți-a arătat calea dreaptă, sigură și senină: a fost bunăvoința părintească a Augustei Regine și Poetă, *Carmen Sylva*, a cărei privighere ți-a însoțit, cu binefăcătoare stăruință, pașii care din zi în zi au devenit mai siguri și mai stăpâni pe teren.

Cântăreț din patru strune, cum zice colegul Octavian Goga, ești astăzi cunoscut și recunoscut în toată lumea drept cel mai mare violonist. Vioara D-tale par'că e de cristal, iar vibrarea fermecătoare pe care știi s'o scoți din ea, oricare ar fi bucata pe care ai cânta-o, e unică; ea poartă pecetia caracteristică a sufletului D-tale.

Lucru rar. Ești nu numai « virtuoz », cum se zice în lumea specială a artei muzicale, adică interpret desăvârșit, pe vioara D-tale, a celor mai vestite și grele bucăți, dar ești în acelaș timp și un minunat conducător de orchestră. Prin siguranța cu care stăpânești și partiția și orchestra, prin prestigiul și autoritatea D-tale muzicală reușești să obții cele mai strălucite efecte cu orchestra pe care o conduci.

Lucru și mai rar. Dela început ai fost și executant și compozitor. În viața de muncă extraordinară pe care ai dus-o din copilărie și până astăzi, cele două personalități întrunite în ființa D-tale — cea de executare și cea de creație artistică — și-au ținut cumpănă fericită una alteia. Nu mă 'ncumet să

judec lucrările D-tale muzicale, numeroase și felurite, care au obținut pretutindeni și succes față de public și aprobări din partea criticilor speciali. Ai atins toate genurile de compoziție înaltă și ești socotit astăzi printre cei mai mari compozitori.

Pretutindeni în lumea civilizată numele D-tale, prezența și executarea operelor D-tale inspiră respect, admirație și entuziasm, care, firește, se resfrâng asupra Țării noastre, puțin cunoscute dar deseori bârfite.

D-ta faci, prin activitatea D-tale superioară, cea mai bună și cea mai frumoasă propagandă națională. D-ta ești astfel în străinătate un strălucit reprezentant al neamului românesc, iar acțiunea D-tale de misionar pentru cunoașterea și înțelegerea Țării e sigură și durabilă.

De altfel, Stimate Coleg, ți-ai îndeplinit această înaltă misiune liniștit, stăruitor, fără sgomot și în țări străine și aici la noi.

N'a fost an în care să nu străbați țara în lung și în lat, răscolind și ridicând sufletele sub farmecul vioarei D-tale, iar în timpul Marelui Războiu ai mers din spital în spital să alini suferințele fraților răniți.

Ai încurajat cu dragoste frățească talentele tinere, ca să se manifeste și să se ridice și le-ai dat, prin viața D-tale simplă și cumpătată, plină de eforturi și de neconținută perfecționare, și o pildă de urmat și o dovadă că un mare artist poate fi, în același timp, și un mare caracter. E cea mai bună lecție, stimate coleg, pentru cei care se îndoesc de calitățile rasei noastre.

Pentru toate aceste motive, iubite și stimate Coleg, suntem fericiți de intrarea D-tale în Academia Română și, în numele colegilor noștri, îți zic cu bucurie și cu mândrie: Fii bine-venit în mijlocul nostru.

DISCURSURILE DE RECEPȚIUNE ALE MEMBRILOR ACADEMIEI ROMÂNE

1. A. PAPIU-ILARIAN, Viața, operele și ideile lui Gheorghe Șincai, — Răspuns de G. BARIȚIU. — 14 Septembrie 1869.
2. G. SION, Alexandru Donici, viața și operele sale, — Răspuns de V. A. URECHIA. — 6 Septembrie 1870.
3. P. POENARU, Gheorghe Lazăr și școala română, — Răspuns de G. SION. — 8 Septembrie 1871.
4. Dr. AN. FĂTU, Despre încercările făcute pentru dezvoltarea științelor naturale în România, — Răspuns de V. A. URECHIA. — 27 August 1872.
5. EM. BACALOGLO, Despre Calendar, — Răspuns de ION GHICA. — 20 Martie 1880.
6. ION GHICA, Ioan Câmpineanu, — Răspuns de B. P. HAȘDEU. — 28 Martie 1880.
7. Dr. P. VASICI, Despre vegetariani, — Răspuns de Dr. I. FELIX. — 28 Martie 1880.
8. Dr. I. FELIX, Mișcarea populației României, — Răspuns de P. S. AURELIAN. — 4 Aprilie 1880.
9. N. TECLU, Relațiunile între Chimia organică și anorganică, — Răspuns de V. BABEȘ. — 9 Aprilie 1880.
10. Dr. D. BRÂNDZĂ, Vegetațiunea României și exploratorii ei, — Răspuns de GR. ȘTEFĂNESCU. — 11 Aprilie 1880.
11. S. FL. MARIAN, Cromatica poporului român, — Răspuns de B. P. HAȘDEU. — 12 Martie 1882.
12. AT. M. MARIENESCU, Viața și operele lui Petru Maior, — Răspuns de V. A. URECHIA. — 5 Aprilie 1883.
13. FL. PORCIUS, Flora din fostul district românesc al Năsăudului în Transilvania, — Răspuns de P. S. AURELIAN. — 19 Martie 1885.
14. GR. COBĂLCESCU, Despre originea și modul de zăcere al petrolului în general și particular în Carpați, — Răspuns de Dr. D. BRÂNDZĂ. — 20 Martie 1887.
15. IOS. VULCAN, Dimitrie Cichindeal, date nouă despre viața și activitatea lui, — Răspuns de V. A. URECHIA. — 29 Martie 1892.
16. I. KALINDERU, Episcopul Melchisedec, — Răspuns de D. A. STURDZA. — 18 Martie 1894.
17. D. C. OLLĂNESCU, Vasile Alecsandri, — Răspuns de I. C. NEGRUZZI. — 25 Martie 1894.
18. A. NAUM, Cuvânt de primire, — Răspuns de T. MAIORESCU. — 2 Aprilie 1894.
19. A. D. XENOPOL, Mihail Kogălniceanu, — Răspuns de D. A. STURDZA. — 17 Martie 1895.
20. Dr. V. BABEȘ, Despre transmiterea proprietăților imunizante prin sângele animalelor imunizate, — Răspuns de N. KRETZULESCU. — 24 Martie 1895.
21. EPISCOPUL N. POPEA, Arhiepiscopul și Mitropolitul Andrei Baron de Șaguna, — Răspuns de D. A. STURDZA. — 13 Martie 1900.
22. C. ERBICEANU, Viața și activitatea literară a Protosinghelului Naum Râmnicănean, — Răspuns de D. A. STURDZA. — 17 Martie 1900.
23. IOAN PUȘCARIU, Ugrinus — 1291, — Răspuns de B. PETRICEICU-HAȘDEU. — 9 (22) Martie 1901.
24. Dr. CONSTANTIN I. ISTRATI, Activitatea științifică a lui Ion Ghica, — Răspuns de DIMITRIE A. STURDZA. — 5 (18) Aprilie 1902.
25. ȘTEFAN C. HEPITES, Mijloacele de investigațiune ale Meteorologiei, — Răspuns de Dr. I. FELIX. — 30 Martie 1903.
26. IOAN BIANU, Despre introducerea limbii românești în biserica Românilor, — Răspuns de DIMITRIE A. STURDZA. — 21 Martie (3 Aprilie) 1904.
27. IOAN BOGDAN, Istoriografia română și problemele ei actuale, — Răspuns de DIMITRIE A. STURDZA. — 8 Aprilie 1905.
28. Dr. G. MARINESCU, Progresele și tendințele medicinei moderne, — Răspuns de PROF. Dr. V. BABEȘ. — 10 Martie 1906.
29. DIMITRIE ONCIUL, Epocele istoriei române și împărțirea ei, — Răspuns de DIMITRIE A. STURDZA. — 22 Martie 1906.
30. L. MRAZEC, Despre formarea zăcămintelor de petrol din România, — Răspuns de ANGHEL SALIGNY. — 23 Martie 1907.
31. Dr. DIM. GRECESCU, O schițare din istoria Botaniceii: începutul, mersul și progresele sale în general și la noi în parte, — Răspuns de Dr. C. I. ISTRATI. — 24 Martie 1908.
32. NICOLAE GANE, — Bogdan Petriceicu-Hașdeu, — Răspuns de IACOB C. NEGRUZZI. — 13 Mai (26 Iunie) 1909.

33. DUILIU ZAMFIRESCU, Poporanismul în literatură, — Răspuns de TITU MAIORESCU. — 16 (29) Maiu 1909.
34. Dr. AUGUSTIN BUNEA, Stăpânii Țării Oltului. — (Postum, fără răspuns).
35. N. IORGA, Două concepții istorice, — Răspuns de A. D. XENOPOL. — 17 (30) Maiu 1911.
36. MIHAIL C. SUTZU, Despre numismatica română, — Răspuns de DIMITRIE A. STURDZA. — 25 Maiu (7 Iunie) 1911.
37. T. V. ȘTEFANELLI, Istoricul luptei pentru drept în ținutul Câmpulungului Moldovenesc, — Răspuns de D. ONCIUL. — 21 Maiu (3 Iunie) 1911.
38. GR. ANTIPA, Cercetări hidrobiologice în România și importanța lor științifică și economică, — Răspuns de L. MRAZEC. — 25 Maiu (7 Iunie) 1912.
39. GENERAL GR. CRĂINICIANU, Despre istoria armatei române, — Răspuns de ST. C. HEPITES. — 29 Maiu (11 Iunie) 1912.
40. B. DELAVRANCEA, Din estetica poeziei populare, — Răspuns de I. C. NEGRUZZI. — 22 Maiu (4 Iunie) 1913.
41. Dr. I. SIMIONESCU, Evoluția culturii științifice în România, — Răspuns de Dr. L. MRAZEC. — 24 Maiu (6 Iunie) 1913.
42. G. ȚIȚEICA, Din viața și activitatea lui Spiru Haret, — Răspuns de ST. C. HEPITES. — 16 (29) Maiu 1914.
43. VASILE PÂRVAN, În memoriam Constantini Erbiceanu, — Răspuns de N. IORGA. — 28 Maiu (10 Iunie) 1914.
44. I. NISTOR, Un capitol din viața culturală a Românilor din Bucovina, 1774-1857, — Răspuns de N. IORGA. — 21 Maiu (3 Iunie) 1916.
45. OVID DENSUSIANU, Barbu Delavrancea, — Răspuns de IOAN BIANU. — 31 Maiu 1919.
46. ION INCULEȚ, Spațiul și timpul în noua lumină științifică, — Răspuns de P. PONI. — 26 Maiu 1919.
47. S. MEHEDINȚI, Caracterizarea etnografică a unui popor prin munca și uneltele sale, — Răspuns de IOAN BIANU. — 6 Iunie 1920.
48. I. LUPAȘ, Nicolae Popoa și Ioan M. Moldovanu, — Răspuns de N. IORGA. — 8 Iunie 1920.
49. SEXTIL PUȘCARIU, Locul limbii române între limbile romanice, — Răspuns de IOAN BIANU. — 11 Iunie 1920.
50. ȘTEFAN CIOBANU, Contribuțiuni privitoare la origina și moartea Mitropoliului Moldovei Dosofteiu, — Răspuns de IOAN BIANU. — 28 Maiu 1919.
51. G. BOGDAN-DUICĂ, Titu Liviu Maiorescu, — Răspuns de SEXTIL PUȘCARIU. — 25 Maiu 1921.
52. GH. BENGESCU, Despre activitatea literară a unor membri ai familiei Golescu în cursul secolului al XIX-lea, — Răspuns de N. IORGA (Postum).
53. A. RĂDULESCU, Cultura juridică românească în ultimul secol, — Răspuns de I. C. NEGRUZZI. — 3 Iunie 1922.
54. O. GOGA, Coșbuc, — Răspuns de G. BOGDAN-DUICĂ. — 30 Maiu 1923.
55. ALEX. LĂPEDATU, Istoriografia română ardeleană, — Răspuns de I. BIANU. — 2 Iunie 1923.
56. MIHAIL SADOVEANU, Poezia populară, — Răspuns de G. BOGDAN-DUICĂ. — 9 Iunie 1923.
57. DIMITRIE GUSTI, Ființa și menirea Academii, — Răspuns de V. PÂRVAN. — 10 Iunie 1923.
58. C. RĂDULESCU-MOTRU, Andrei Bârseanu și naționalismul, — Răspuns de D. GUSTI. — 9 Iunie 1924.
59. PR. N. POPESCU, Dimitrie Onciul, — Răspuns de N. IORGA. — 3 Iunie 1925.
60. GH. BALȘ, Începuturile arhitecturii bisericești din Moldova, — Răspuns de ALEX. LĂPEDATU. — 9 Iunie 1925.
61. EMIL RACOVITĂ, Speologia, — Răspuns de Dr. GR. ANTIPA. — 13 Iunie 1926.
62. S. DRAGOMIR, Un precursor al unității naționale: Profesorul Constantin Romanul Vivu, — Răspuns de Dr. I. LUPAȘ. — 1929.
63. P. BOGDAN, Opera lui Anghel Saligny, învățământul tehnic în România. — Răspuns de N. VASILESCU-KARPEN. — 28 Maiu 1931.
64. GEORGE ENESCU, Despre Iacob Negruzzi și despre intrarea muzicii la Academia Română, — Răspuns de G. ȚIȚEICA. — 22 Maiu 1933.